

Tids justeraren

Elias hade aldrig förstått varför just han fått jobbet.

Det hade börjat en helt vanlig tisdag eftermiddag, mitt i regnet. Han satt i sin lilla etta, bläddrade planlöst bland jobbannonser på nätet och försökte ignorera den ständiga känslan av att han var på väg att ge upp. Telefonen hade ringt oväntat, och en röst, lugn och opersonlig, hade sagt: "Vi har granskat din profil. Du är lämpad för en tjänst som tidsjusterare. Om du är intresserad, kom till adressen som skickas till din mejl klockan 17.00 i dag."

Elias hann knappt fråga vad tjänsten innebar innan samtalet bröts. Han hade tänkt att det säkert var ett misstag, men något i rösten, den där kalla säkerheten fick honom ändå att gå dit. Han hade känt en märklig dragning till något som kändes större än honom själv, som om ödet pekade honom mot en plats han inte förstod.

Byggnaden låg längst in på en smal bakgata. Den såg ut som vilken gammal kontorslokal som helst, men när Elias gick närmare såg han att det inte fanns någon företagslogga eller dörrskylt. Endast en liten platta av järn bredvid dörren med ett enda ord ingraverat: Tidshuset. Konstigt tänkte han

När han tryckte på dörrhandtaget gick den upp med ett klick. Det luktade metall, damm och något svagt sött. Väggarna var täckta av klockor, stora väggur, små armbandsur, till och med fickur på små hyllor. Men det märkliga var att ingen av dem gick på samma tid. Några tickade fort, andra långsamt. En stod helt stilla, och Elias kunde inte låta bli att känna ett lätt obehag. En kvinna i mörk dräkt kom fram till honom. Hon log inte riktigt, men det såg ut som att hon försökte.

"Elias Lindström?"

"Ja," svarade han försiktigt.

"Välkommen. Du är vår nya justerare"

Hennes röst var kall, nästan som en robot, men det fanns något i hennes blick som fick honom att känna sig viktig. Hon ledde honom genom korridorer som var smala och långa, med taklampor som kastade kalla skuggor över golvet. Det var tyst, förutom det konstanta tickandet från klockorna, ett ljud som gick rakt in i hans medvetande.

Hon visade honom till ett litet rum med ett skrivbord, en stol och en datorskärm. På skärmen rullade en lång lista med namn, födelsedatum och ett ord han inte kände igen: livssaldo. Bredvid varje namn fanns två knappar + och -.

"Ditt jobb är enkelt," sa kvinnan. "Du justerar tid. Varje dag får du instruktioner om vem som ska få mer eller mindre. Du behöver bara trycka på rätt knapp. Resten sköter systemet." Elias tittade förvirrat på henne.

"Men vad betyder 'livssaldo'?"

"Det är bara en siffra," svarade hon. "Hur mycket tid någon har kvar. Du behöver inte förstå detaljerna. Systemet vet vad som är bäst." Sedan lämnade hon rummet. Dörren stängdes tyst bakom henne.

Han satte sig vid skärmen. Det kändes som ett konstigt skämt. Ändå började han klicka. Ett namn fick +2, ett annat -1. Han tänkte inte på det. Det kändes som att sortera data, siffror och inte människor. Verkar vara enkelt, nästan lite för enkelt.

De första dagarna gick lugnt. Elias kom varje morgon klockan åtta, satt tyst vid sitt skrivbord och tryckte på knapparna. Det fanns inga kollegor, bara kvinnan i mörk dräkt som ibland kom in med nya instruktioner. Hon talade kortfattat, aldrig med känsla.

Men på den fjärde dagen hände något som fick Elias att stanna upp.

Ett av namnen på listan Sven Ahlström, 67 år, såg bekant ut. Han mindes att han justerat det dagen innan: -5 år. När han drack sitt morgonkaffe nästa morgon såg han samma namn i en nyhetsartikel: "Man avled plötsligt i hjärtattack."

Elias stelnade. Det måste vara en slump, tänkte han. Men nästa dag hände det igen. En kvinna som han gett +10 år till överlevde en svår bilolycka, "mot alla odds", enligt nyhetsartikeln.

Han började ana sanningen.

Varje klick på hans skärm var på riktigt.

De följande dagarna fylldes hans huvud av tankar. Han försökte hitta ett mönster i listorna. Vem fick mer tid? Vem förlorade?

Till slut såg han det: de som fick längre liv var alltid viktiga personer, politiker, företagsledare, kändisar. De som fick kortare var människor som inte var lika "viktiga" för samhället: sjuka, arbetslösa, gamla.

Han försökte fråga kvinnan i mörk dräkt om varför, men hon såg bara på honom med sina gråa ögon.

"Systemet vet vad som är bäst," upprepade hon. "Vi justerar, inte ifrågasätter."

Elias började känna en växande oro. Var han en del av något hemskt? Någon hemlig sekt?

Varje gång han tryckte på minus tänkte han: Om jag inte gör det, dör någon då inte?

Men han var för rädd för att sluta. Han kände ett kallt tryck i bröstet som han inte kunde skaka av sig.

En kväll, när han satt kvar efter arbetstid, bläddrade han igenom listan utan att egentligen veta varför, det var som att något bara styrde honom. Då såg han ett namn som fick honom att tappa andan.

Anna Bergström, 29 år.

Han stirrade på skärmen. Det kan inte vara sant, tänkte han.

De hade varit tillsammans i fyra år, tills hon blev sjuk. Cancern hade kommit plötsligt, och Elias hade inte orkat se henne tyna bort. Han hade lämnat, och den skulden hade han burit varje dag sedan dess. Han hade aldrig kunnat förlåta sig själv.

Nu stod hennes namn här.

Och bredvid det stod instruktionen: –10 år.

Elias händer började skaka.

Han visste att om han tryckte på minustecknet skulle hon dö. Kanske inte idag, men snart.

Han lutade sig bakåt och försökte tänka logiskt. "Systemet vet vad som är bäst", hade kvinnan sagt. Men vem är det verkligen som bestämmer, vem ligger bakom systemet egentligen?

Han kände ett tryck i bröstet, en gnagande panik. Han ville skrika, men ingen skulle ändå höra honom. Efter flera tysta minuter tog han ett djupt andetag, sträckte handen mot plustecknet och tryckte. +50 år.

Skärmen blinkade till. Datorn började låta som en maskin från en fabrik, nästan som att den skulle sprängas. Sedan dök ett meddelande upp, skrivet i rött:

"Obehörig ändring upptäckt. Ditt livssaldo justeras."

Elias hann bara läsa orden innan allt blev svart.

När han vaknade satt han fortfarande vid skrivbordet.

Men något var annorlunda. Händerna framför honom var gamla och skrynkliga. Han reste sig upp, men benen bar honom knappt. Det kändes som att all kraft runnit ur kroppen.

Han såg sig omkring, rummet var oförändrat, men klockorna på väggarna tickade mycket snabbare än förut. Sekunden passerade som en blinkning, minuterna försvann. Han gick mot spegeln som hängde på väggen bredvid dörren och flämtade till.

Den som stirrade tillbaka var inte han. Det var en gammal man, gråhårig och utmärglad. Elias förstod. Systemet hade tagit tiden från honom. Han hade gett sin egen livstid till Anna.

Han försökte skrika men rösten räckte inte till, den var för svag. Klockorna tickade snabbare och snabbare tills det bara blev ett enda brus. Sedan stannade de.

Samtidigt, på en intensivvårdsavdelning några kilometer bort, öppnade Anna ögonen. Ljuset från fönstret låg som ett varmt sken över hennes ansikte. Hon mindes inte mycket från natten, bara en dröm om någon som tog hennes hand och sa: "Det är okej nu."

Läkarna stod runt sängen, förvånade. Hennes värden hade förbättrats plötsligt, utan förklaring. "Det här är otroligt," mumlade en av dem. "Hon var så nära gränsen."

Anna såg ut genom fönstret och log svagt. Regnet hade upphört.

Hon visste inte varför, men hon kände en stark värme inom sig. Som om någon hade gett henne något dyrbart, något hon inte kunde se. Hon tänkte på Elias en kort sekund och undrade varför hon plötsligt kände sig så levande.

När klockorna i Tidshuset slog midnatt stannade de alla samtidigt.

Den mörckklädda kvinnan gick in i Elias rum. Han satt lutad över skrivbordet, stilla, med händerna vikta framför sig. Ansiktet var fridfullt, nästan som om han sov.

Hon såg på datorskärmen. Där stod en enda rad text: "Justering slutförd. Ny justerare tilldelas inom kort." Hon suckade svagt, nästan som vana, och tryckte på en tangent. Listan uppdaterades automatiskt. Längst ner på skärmen, bland alla namn och siffror, dök ett nytt upp: Elias Lindström – livs saldo: oändligt. Hon såg på ordet en stund, som om det betydde något hon själv inte förstod. Sedan stängde hon datorn, gick ut och låste dörren bakom sig.

Nästa morgon satt en ny kvinna i Elias stol. Hon såg nervös ut, precis som Elias gjort sin första dag. Kvinnan i mörk dräkt log stelt mot henne. "Du är vår nya förvaltare," sa hon. "Ditt jobb är enkelt. Du justerar tid." Klockorna på väggarna tickade långsamt igång igen.

Den nya förvaltaren satt tyst i stolen. Hon hette Mira. Fingrarna darrade lätt när hon rörde musen och såg de blinkande namnen. Hon visste inte varför, men en av klockorna på väggen fångade hennes blick. Den var gammal, nästan rostig, men den tickade inte som de andra. Den stod stilla. Hon reste sig, gick fram och drog med fingret över glaset. Då började den långsamt ticka igen men baklänges.

"Systemfel," mumlade hon, men något inom henne sa att det inte var ett fel.

På skärmen blinkade en ny rad till.

Mira Andersson, handledare: E. Lindström. Hon stelnade.

"Vem är det?" frågade hon den mörckklädda kvinnan., "Ingen," svarade hon snabbt. "En tidigare förvaltare." Men när kvinnan vände sig om såg hon i Miras ögon samma lugna glöd som Elias haft.

Och någonstans i tickandet kunde man nästan höra en viskning: "Tiden är inte till för att styras. Den är till för att delas."